

буцитѣ. Янко пустне коня самъ напрѣдъ, изважда свирката, крачи слѣдъ влака и свири ли — свири . . .

Янко не може да не свири или да не пѣе. Струвало му се, че живѣе всрѣдъ нѣкакви незнайни звуци. Той ги чувалъ навсѣкждѣ: въ гората, на полето, при пѣснитѣ на птицитѣ, при шумоленето на листитѣ . . . Цѣлата природа сѣкашъ му говорѣла. Тѣзи звуци за-владѣвали неговата душа и той не можелъ да не свири и пѣе.

Янко хубаво подражавалъ на пѣснитѣ на птицитѣ. Изведнажъ той прѣдавалъ тѣзи пѣсни на какъвто инструментъ му се попадне: на хармоника, на тамбура, даже на опнати конски косми или на дървена свирка. Тѣзи свирки винаги отивали въ ржцѣтѣ на леля Ирина. Тя ги трошела. Но Янко правѣлъ нови.

Никой не разбиралъ обичѣта на момчето къмъ звуковетѣ. Всички го осждали.

Само куциятъ дѣдо Борилъ, братъ на Янковия вуйчо, разбиралъ и жалѣлъ момчето. Той сжщо тегнѣлъ на сѣмейството. Леля Ирина и съ него често се карала и го наричала „нехрани-майковецъ“, както думала и на Янко.

Еднажъ дѣдо Борилъ ѝ отвърналъ: „Защо обиждате това момче? Грѣхота е. То е сираче. Никому нищо лошо не прави. Ще си посвири и попѣе . . . Та това е хубаво . . . Може би Господъ съ това да го е подарилъ .

Леля Ирина и мжжъ ѝ му се скарали: — „Хубава дарба — на свирка да пиши и нищо да не работи . . . Богъ ви убилъ — и него и тебе . . .“ — крещѣла жената. А куциятъ дѣдо Борилъ млъкналъ и не смѣлъ по-вече да се застѣпи за момчето.

И Янко разбралъ нещастieto на дѣда Борила. Жалѣлъ го отъ цѣлото си сърце. Той му донисълъ прѣсна водица, помагалъ му да стане, покривалъ го нощемъ. Когато цѣлото сѣмейство отивало на работа и Янко останѣлъ да шета въ къщи, той изнисалъ стареца въ градината подъ брѣзата на сѣнка и тамъ сѣдалъ до него.

— Дѣдо Бориле, азъ ще ти посвирия . . . Искашъ ли? — питало го момчето.